

LITERAȚI

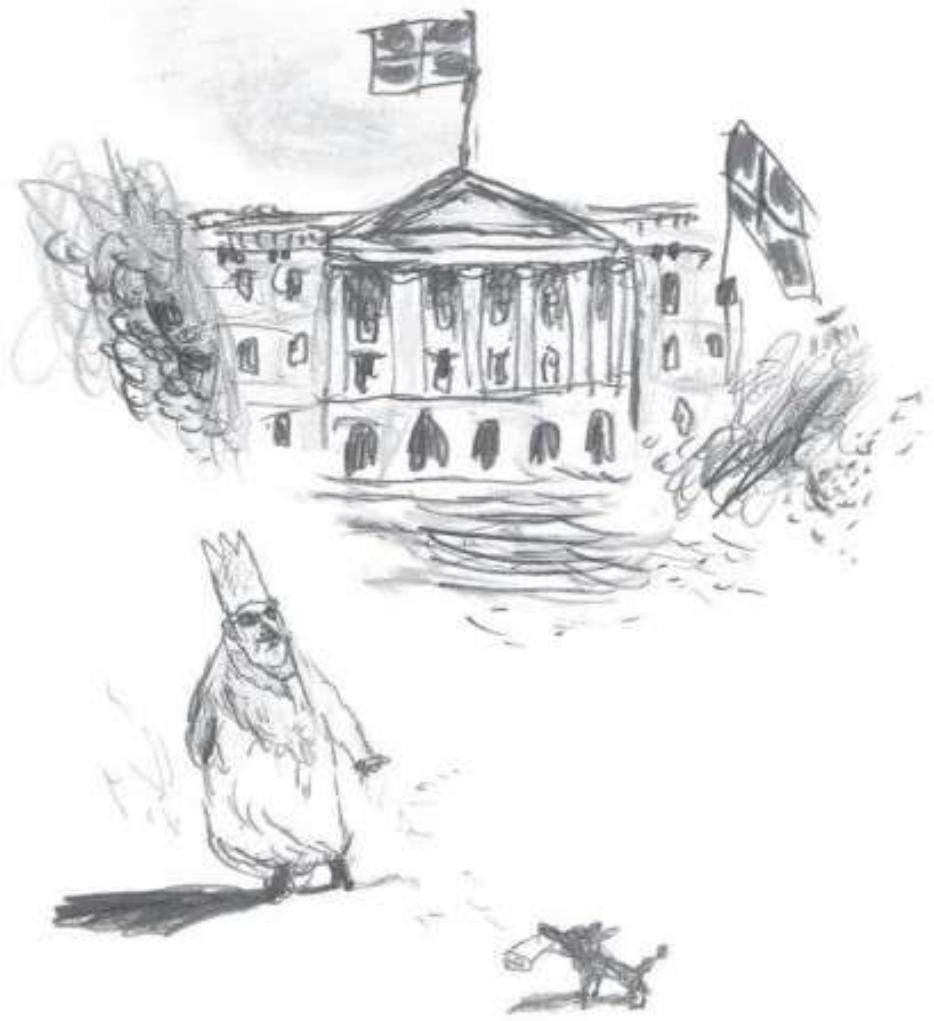
JO NESBØ

**PRAFUL DE
VÂNTURI AL
DOCTORULUI
PROCTOR**

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

Colecție coordonată de
Virginia Lupulescu

Era luna mai și, după ce a luminat o vreme peste Japonia, Rusia și Suedia, soarele a răsărit deasupra orașului Oslo — capitala foarte mică a unei țări foarte mici, numite Norvegia. Numai decît, soarele s-a pus pe treabă, iluminând palatul gălbui și relativ mic unde locuia regele, care nu stăpânea destule încât stăpânirea sa să valoreze cine știe ce, precum și Cetatea Akershus. Aici a luminat tunurile vechi, îndreptate spre Fiordul Oslo, a pătruns prin fereastră în biroul Comandantului și a zăbovit asupra celei mai îndepărtate uși. Asupra ușii prin care, în cele din urmă, se ajungea la celula de temniță cea mai temută din oraș, Carcera Morților, unde erau trimiși numai cei mai periculoși și mai cumpliți infractori. Celula era pustie, cu excepția unui *Rattus Norvegicus*, un șobolan norvegian mic, care-și făcea baia de dimineață în closet.

Soarele a răsărit încă puțin și a strălucit peste copiii dintr-o fanfară școlară, copii care exersaseră trezirea devreme și îmbrăcarea unor uniforme ce le irita pielea și care acum exersau marșul și cântatul aproape sincronizat. Pentru că, în curând, avea să vină data de 17 Mai, Ziua

Independenței Norvegiei, ziua în care elevii din fanfarele tuturor școlilor din întreaga țară, cât de mică era ea, se trezeau foarte devreme, îmbrăcau uniforme care le iritau pielea și cântau aproape sincronizat.

Apoi soarele a răsărit încă un pic și a luminat debarcaderele de lemn de la țărmul Fiordului Oslo, unde tocmai acostase o navă venită de la Shanghai, din China. Scândurile debarcaderului se îndoiau și pârâiau sub pașii grăbiți ai celor care descărcau marfa de pe navă, alergând înainte și-napoi. Câteva dintre razele soarelui s-au strecurat printre scânduri, sub debarcader, până la o conductă de canalizare care ieșea în afară, deasupra apei.

Și o singură rază de soare și-a croit drum în bezna canalului, făcând ceva să lucească. Ceva alb, umed și foarte ascuțit. Ceva care semăna în mod supărător cu un șir de dinți. Și, dacă ați fi știut câte ceva despre reptile, dar, altfel, ați fi fost tari de cap, ați fi zis în sinea voastră că ceea ce vedeți erau cei 18 colți care se găsesc între fălcile celui mai mare și mai temut șarpe constrictor din lume. Anaconda. Dar nimeni nu e atât de zevzec. Pentru că anacondele trăiesc în junglă, în râuri și fluvii precum Amazonul din Brazilia, și nu în canalele care se întind în toate direcțiile sub orașelul nordic, liniștit, numit Oslo. Un șarpe anaconda în rețeaua de canalizare? 16 metri de mușchi constrictori, gura de mărimea unui colac gonflabil și dinți ca niște cornete de înghețată întoarse cu vârful în jos? Haha! Cum să nu, da, ar fi fost o priveliște pe cinste!

Și acum soarele începea să lumineze o stradă liniștită numită Bulevardul Tunurilor. Aici, câteva dintre

razele soarelui s-au aplecat asupra unei case roșii, unde Comandantul Cetății Akershus lua micul dejun, alături de soția și de fata sa, Lisa. Razele au căzut și asupra casei galbene de vizavi, unde înainte locuise prietena cea mai bună a Lisei. Prietena ei cea mai bună tocmai se mutase într-un oraș numit Sarpsborg și, privind casa galbenă, pustie, Lisa se simțea și mai singură ca înainte, când prietena ei era încă aici. Pentru că Lisa nu avea cu cine să se joace pe Bulevardul Tunurilor. În cartier mai erau doar doi copii: Truls și Trym Trane. Aceștia erau gemenii care locuiau în casa mare, cu trei garaje, de la poalele colinei, și care erau cu doi ani mai mari decât Lisa. Iarna, băieții aruncau cu bulgări de zăpadă tari ca piatra spre căpșorul ei roșcat. Și, când fata îi întreba dacă vor să se joace, o împingeau în zăpadă. Apoi, cu mânușile lor înghețate și pline cu zăpadă, o frecau pe față, numind-o Lisa Slinoasa, Flatu-Lisa sau Debutanta Comandantului.

Acum, poate să-i faci spuneți că Lisa ar fi trebuit să le povestească toate astea părinților lui Truls și Trym, ca ei să-și stăpânească băieții. Dar gândiți așa numai pentru că nu-l cunoașteți pe tatăl lui Truls și Trym, domnul Trane. Domnul Trane era un bărbat gras și nervos, mai gras chiar și decât tatăl Lisei și mult, mult mai nervos. Și de 10 ori mai bogat, pe puțin. Și, pentru că era atât de bogat, domnul Trane considera că nu era treaba nimănui să vină la el și să-i spună ceva, cu atât mai puțin să-i spună cum să-și crească băieții! Domnul Trane era atât de bogat deoarece, cândva, furase o invenție de la un inventator sărac. Invenția respectivă

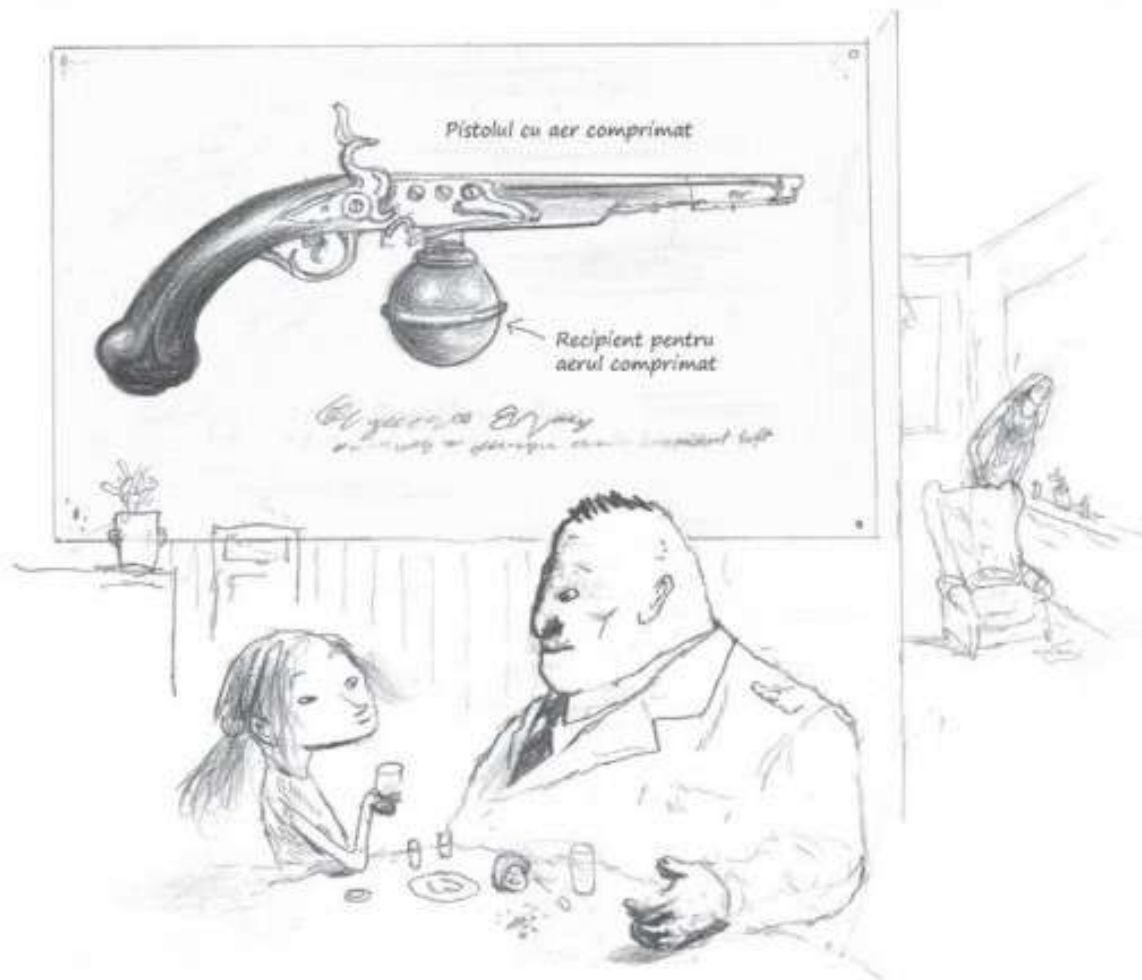

era un material foarte dur, foarte misterios și foarte secret, folosit, printre altele, la ușile închisorilor, astfel încât absolut nimeni să nu poată evada din ele. Domnul Trane cheltuiuse banii câștigați astfel pe casa mare, cu cele trei garaje, și pe un Hummer. Hummer-ele sunt mașini mari și nervoase, construite pentru a fi folosite în războaie, iar cel al domnului Trane ocupa aproape toată lățimea drumului când traversa

Bulevardul Tunurilor. Hummer-ele sunt și cumplit de poluante. Dar domnului Trane nu-i păsa, pentru că-i plăceau mașinile mari și nervoase. În plus, avea certitudinea că, în cazul vreunei ciocniri, mașina lui ar fi fost mult mai mare decât a celorlalți, și deci ghinionul ar fi fost al lor.

Din fericire, Truls și Trym n-aveau s-o mai poată boteza cu zăpadă pe Lisa o vreme, pentru că, după ce o topise de mult pe Bulevardul Tunurilor, soarele strălucea acum peste grădini, care erau verzi și frumos aranjate. Toate, firește, mai puțin una. Aceasta era scofâlcită, decolorată și neîngrijită, dar, chiar și așa, era plăcută, pentru că aici erau doi peri și o casă mică și strâmbă, care, cândva, cine știe?, ar fi fost albastră, dar căreia acum îi lipseau multe țigle de pe acoperiș — asta, cel puțin, se vedea de la o poștă. Locuitorii de pe Bulevardul Tunurilor îl zăreau arareori pe

bărbatul care locuia acolo. Lisa îl văzuse numai de câteva ori, momente în care bărbatul îi zâmbise, dar, în rest, arăta precum curtea lui — scofâlcit, decolorat și neîngrijit.

— Ce-i asta? a mormăit Comandantul, auzind vuietul motorului mare care deranja liniștea dimineții. E blestematul ăla de Hummer al domnului Trane?

Soția lui s-a întins și a privit pe fereastra din bucătărie.

— Nu. Pare să fie un camion.

Lisa, care de regulă era o fată foarte cuminte, s-a ridicat de la masă, fără să fi mâncat totul din farfurie și fără să i se fi dat voie. A alergat afară, pe treptele de la intrare. Și chiar așa era. Un camion cu firma REPEDE-REPEJOR înscrisă pe o parte era parcat în dreptul casei galbene, pustii, care

înainte fusese a prietenei ei cele mai bune. Niște oameni descărcau cutii de carton în spatele lui. Lisa a coborât treptele și s-a dus la așa-zisul măr din curtea sa, de lângă gard, ca să privească mai de aproape. Oamenii în salopete cărau mobilă, veioze și picturi mari și urâte. Lisa a văzut cum unul dintre muncitori i-a arătat altuia o trompetă îndoită, așezată pe una dintre cutiile de carton, și amândoi au izbucnit în râsete. Dar nu vedea nimic din cele la care sperase — păpuși, biciclete mici, vreo pereche de schiuri scurte. Ceea ce nu putea să însemne decât că familia care se muta nu avea copii, sau, cel puțin, nu avea fete de vârsta ei. Lisa a oftat.

Atunci a auzit o voce.

— Bună!

S-a uitat în jur surprinsă, dar nu a văzut pe nimeni.

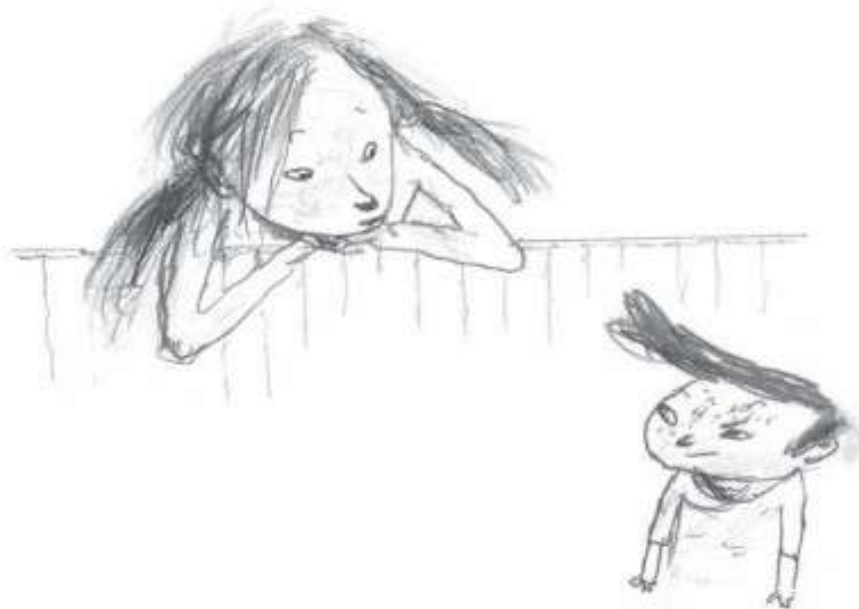
— Hei, tu, acolo!

Lisa a ridicat privirea la copacul despre care tatăl ei spunea că e măr, dar în care nimeni nu văzuse mere vreodată. Și care acum părea că vorbește.

— Nu acolo, a spus vocea. Aici.

Lisa s-a înălțat pe vârfurile picioarelor și a privit în cealaltă parte a gardului. Aici a dat cu ochii de un băiat mic, cu părul roșcat. Bine, de fapt, nu era doar roșcat, ci de un roșu-aprins. Și băiatul nu era doar mic, ci era mic, mic. Avea o față mică, cu doi ochi albaștri, mici, mici, între care se regăsea un nas mic și răsucit. Numai pistruii erau mari pe fața lui.

— Eu sunt Nilly, a spus el. Ce zici de asta?

Ar fi trebuit să-l cheme William, dar preotul refuzase să-i dea unui băiat atât de mic un nume atât de lung. Așa că a trebuit să se mulțumească cu „Billy“. Însă clopotarului i-a venit o idee strălucită: unui băiețel atât de mic încât *aproape* că era invizibil i s-ar fi potrivit „Nilly“, care se traduce „zero“, cu un „ly“ pe lângă! Părinții lui doar au oftat și au zis bine, și i-au făcut pe plac clopotarului.

Lisa a întrebat:

— Ce să zic despre ce?

— Despre faptul că mă cheamă Nilly. Nu e un nume tocmai obișnuit.

Lisa s-a gândit.

— Nu știu, a spus ea.

— Bun.

Băiatul a zâmbit.

— „Nil“ rimează cu „pueril“, dar s-o lăsăm așa. Bine?

Lisa a încuviințat din cap.

Băiatul și-a vârât degetul arătător de la mâna dreaptă în urechea stângă.

— Și pe tine cum te cheamă?

— Lisa, a spus ea.

Privind-o, Nilly își răsucea degetul într-o parte și-n alta. În sfârșit, și-a scos degetul, s-a uitat la el, a dat din cap mulțumit și l-a șters de pantaloni.

— Uau, nu-mi vine în minte nimic interesant care să rimeze cu Lisa, a spus el. Ești norocoasă.

— Te muți în casa Annei?

— Nu știu cine e Anna, dar ne mutăm în cocioaba aia mare și galbenă de acolo, a spus Nilly, arătând cu degetul mare în spate, peste umăr.

— Anna e prietena mea cea mai bună, a spus Lisa. S-a mutat la Sarpsborg.

— Uau, e departe, a spus Nilly. Cu atât mai mult cu cât e prietena ta cea mai bună.

— Chiar? a spus Lisa. Annei nu i s-a părut atât de departe. A spus că, atunci când vreau s-o vizitez, să merg pur și simplu spre sud, pe autostradă.

Nilly a clătinat din cap, cu o privire gravă.

— Spre sud, da, dar întrebarea e dacă autostrada ajunge până acolo. Sarpsborg se află în emisfera sudică, de fapt.

— Ce sferă sudică? Cum? a spus Lisa șocată.

